

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobců: a) **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupeného Mgr. Pavlem Černým, advokátem ve Frank Bold advokáti, s. r. o., se sídlem Údolní 567/33, Brno; b) **VODA Z TETČIC o.s.**, se sídlem Hybešova 178, Tetčice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1.) Město Břeclav, se sídlem nám. T. G. Masaryka 3, Břeclav; 2.) Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. 1321/560/15 47136/ENV/15, sp. zn. OP 31/2015,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31A 100/2015 a 31A 102/2015 **se spojují** ke společnému řízení a budou nadále vedeny pod sp. zn. 31A 100/2015.
- II. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 9. 2015, č. j. 1321/560/15 47136/ENV/15, sp. zn. OP 31/2015, a rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22. 4. 2015, č. j. JMK 92212/2014, sp. zn. S-JMK 92212/2014 OŽP/MCh, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci a) náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Černého, advokátovi ve Frank Bold advokáti, s. r. o., se sídlem Údolní 567/33, Brno.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci b) náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoby zúčastněné na řízení 1.) a 2.) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce a) se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 11. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 9. 2015, č. j. 1321/560/15 47136/ENV/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání (proti) a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 4. 2015, č. j. JMK 92212/2014, sp. zn. S-JMK 92212/2014 OŽP/MCh (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce a) také domáhá a žalobce a) dále požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení.

[2] Žalobce b) se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 23. 11. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno taktéž totožné napadené rozhodnutí, a totožné prvostupňové rozhodnutí a žalobce b) dále požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení. Věc žalobce b) byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 102/2015.

[3] Z důvodu faktu, že žalobci a) a b) [dále také jen „žalobci“] směřují své žaloby proti stejnému napadenému rozhodnutí (a stejnému prvostupňovému rozhodnutí), a vzhledem k tomu, že z jejich podání je zřejmé, že jejich procesní stanovisko ve věci je totožné, a některé žalobní námitky jsou dokonce zcela identické, rozhodl soud svým výrokem I. tohoto rozsudku mj. z důvodu vhodnosti, procesní ekonomie a hospodárnosti řízení, že se věci spojují ke společnému řízení a budou nadále vedeny pod sp. zn. 31A 100/2015.

[4] Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 45i odst. 11 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), rozhodnuto, že se společnosti Ředitelství silnic a dálnic ČR, tj. osobě zúčastněné na řízení 2), ukládá provedení a zajištění, v prvostupňovém rozhodnutí definovaných, kompenzačních opatření ke kompenzaci, v prvostupňovém rozhodnutí

definovaných, dopadů předmětného záměru stavby „Silnice I/55, Břeclav, obchvat“ na předmět ochrany evropsky významné lokality Soutok – Podluží CZ0624119. Pro provedení uvedených kompenzačních opatření bylo v prvostupňovém rozhodnutí stanoveno celkem 16 podmínek. Napadeným rozhodnutím byla všechna odvolání (mj. i žalobců) zamítnuta a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce a) odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a vymezil okruh pěti žalobních důvodů. Předně uvedl, že došlo k nezákonnosti hodnocení vlivů záměrů na evropsky významnou lokalitu mimo proces EIA podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon EIA“), jelikož podle něj z předmětného zákona jednoznačně vyplývá, že v případech, kdy má zamyšlený záměr významný negativní vliv na stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality, musí být posouzen podle zákona EIA. Pokud bylo napadené i prvostupňové rozhodnutí vydáno bez předchozího posouzení vlivů záměru na území Natura 2000 postupem podle zákona EIA a bez vydaného stanoviska podle tohoto zákona, stalo se tak v rozporu zejména s ustanovením § 45h odst. 2 a § 45i odst. 2 a odst. 8 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalobce a) spatřuje nezákonnost v tom, že došlo k vydání rozhodnutí o kompenzačních opatřeních po územním rozhodnutí, přičemž zdůrazňuje, že podle jeho právního názoru rozhodnutí o kompenzačních opatřeních musí být naopak jedním z podkladů, na jehož základě příslušný úřad v územním řízení posoudí otázky např. převažujícího veřejného zájmu na realizaci záměru stavby. Došlo tak k porušení požadavků vyplývajících z § 45i odst. 8, 9 a 11 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce a) dále uvádí, že nezákonnost napadeného rozhodnutí vyplývá také z neprokázání převažujícího veřejného zájmu na provedení záměru v důsledku nezohlednění jeho širších souvislostí a neexistence zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje. Nedošlo tak zejména k prověření otázky, zda požadavkům ustanovení § 45i odst. 9 a násl. zákona o ochraně přírody a krajiny vyhovuje celková dopravní koncepce, jejíž je záměr obchvatu Břeclavi součástí. K tomuto prověření mělo dojít v rámci procesu pořizování zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, které však v době vydání napadených rozhodnutí neexistovaly. Jako čtvrtou žalobní námitku žalobce a) uvedl, že došlo k nezákonnému ovlivnění řízení žalovaným před vydáním rozhodnutím správního orgánu I. stupně, když se správní orgán I. stupně řídil instrukcemi a pokyny žalovaného, jež však byly vydány v rozporu čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, a dále pak v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) a implicitně rovněž v rozporu s úpravou odvolacího řízení v ustanovení § 81 a násl. správního řádu. Konečně pak žalobce a) namítal nezákonný postup správního orgánu I. stupně při provedení důkazu výsledkem Mgr. M., jelikož nebylo objasněno, jestli dotyčná osoba byla vyslýchána jako znalec, a ani nebyl výslech tohoto svědka řádně účastníkům řízení oznámen. Jelikož správní orgán I. stupně považuje tento důkaz za stěžejní podklad, je nutné, aby byl proveden v souladu se zákonem. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalobce a) zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

[6] Žalobce b) odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, a to zejména z toho důvodu, že mu byl znemožněn řádný výkon práva zakotveného v ustanovení § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, dále, že došlo k chybnému vyhodnocení žádosti a došlo k vedení správního řízení mimo správní řád, dále ve shodě s žalobcem a) uvedl, že došlo k nezákonnosti z důvodu absence plného posouzení záměru v řízení posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona EIA. Žalobce b) dále namítá porušení práva na dvoustupňovost řízení, nezákonnost z důvodu nejistoty jeho realizovatelnosti, a to v podmínce 3 prvostupňového rozhodnutí a dále nezákonnost výroku rozhodnutí pro nejasnost a neurčitost v podmínce 11 prvostupňového rozhodnutí a konečně namítá také ohrožení účelu řízení, a to kvůli nezákonnosti při provádění výsledku Mgr. M. a s tím souvisejících otázek. Z výše uvedených důvodů navrhuje taktéž žalobce b) zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a repliky žalobců a další vyjádření

[7] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě žalobce a), doručeném soudu dne 15. 2. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako opožděnou odmítl, jelikož žaloba měla být v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o urychlení výstavby“), podána v měsíční lhůtě, což nebyla. Zároveň žalovaný uvedl, že stěžejním základem odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí jsou pak správní úvahy a závěry, k nimž správní orgány dospěly a tyto považuje žalovaný za dostatečně přesvědčivé a vycházející z provedeného řízení. Rovněž aplikaci konkrétních právních předpisů, vypořádání se s návrhy a námitkami žalobce a) se správní orgány věnovaly dostatečně a nepovažuje za smysluplné polemizovat s každou jednotlivostí uváděnou žalobcem a). K námitce nezákonnosti hodnocení vlivů záměrů na evropsky významnou lokalitu mimo proces EIA, žalovaný konstatuje, že sice lze mít určité výhrady ke chronologii posuzování vlivů obchvatu Břeclavi na lokality soustavy Natura 2000, nicméně že nelze konstatovat nesoulad tohoto posuzování s požadavky ustanovení § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. I všechny další žalobní námitky žalobce a) považuje za nedůvodné a konstatuje, že žalobu považuje buď za opožděnou, nebo neshledá-li ji soud za opožděnou, tak za nedůvodnou, pročez navrhuje její zamítnutí. Zcela shodně se pak žalovaný vyjádřil ve svém vyjádření k žalobě žalobce b), doručeném soudu dne 28. 1. 2016, ve kterém i žalobu žalobce b) považuje za opožděnou, a v případě, kdy ji neshledá soud za opožděnou, tak za nedůvodnou, kdy ve vyjádření polemizuje s jednotlivými žalobními body, které všechny považuje za nedůvodné, pročez navrhuje i zamítnutí žaloby žalobce b).

[8] Žalobce a) ve své replice, doručené soudu dne 29. 3. 2016, soudu sdělil, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán nemůže až v soudním řízení zpětně tvrdit, že předchozí správní řízení probíhalo „automaticky“ dle zákona o urychlení výstavby, pokud to nevyplývá ze žádosti, z průběhu řízení a ani z rozhodování správních orgánů, resp. z obsahu vydaných správních rozhodnutí a nemůže u soudu namítat z tohoto důvodu opožděnost podané žaloby. Pak se žalobce a) opětovně vyjádřil k dalším vyjádřením žalovaného, se kterými argumentačně polemizuje a setrval na podané žalobě v plném rozsahu.

[9] Žalobce b) ve své replice, doručené soudu dne 18. 2. 2016, rozšířil svou žalobu o nový žalobní bod, a to o námitku zjevné podjatosti správního orgánu I. stupně, jelikož tento je systémově podjatým správním úřadem, a to zejména z důvodu existence dohody o spolupráci mezi ním, investorem stavby a Městem Břeclav ze dne 24. 6. 2013, která se týkala vzájemné spolupráce při přípravě a realizaci stavby silnice I/55 Břeclav, obchvat.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23. 3. 2016, soudu sdělil, že žalobce b) námitku podjatosti úředních osob v průběhu správního řízení neuplatnil, a proto se jí správní orgány ani nezabývaly. Neuplatnil ji pak ani v průběhu lhůty pro podání žaloby, tudíž je podle něj zřejmé, že námitka podjatosti nebyla žalobcem v řízení právně relevantním způsobem včas uplatněna. Nicméně i přes tento fakt žalovaný uvedl, že z ničeho nevyplyvá, že by správní orgán I. stupně byl při řešení dané věci systémově podjatý.

[11] Žalobce b) ve svém přípisě, doručeném soudu dne 12. 4. 2016, se jednak stran vyjádření žalovaného opětovně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, přičemž na jejich obsahu zcela setrval a k námitce podjatosti správního orgánu I. stupně konstatoval, že nemůže být rozhodné, že tuto námitku doložil až po podání žaloby, jelikož zásadní je, že podjatost existovala ode dne uzavření smlouvy, existovala po celou dobu vedení předmětného řízení a existuje i nadále, přičemž tuto svou argumentaci nadále rozvedl v přípisě, doručeném soudu dne 31. 5. 2016.

[12] Osoby zúčastněné na řízení 1.) a 2.) se po věcné stránce k řešené kauze nevyjádřily.

[13] Vzájemná podání účastníci a osoby zúčastněné na řízení obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloby byly podány v dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a jde o žaloby přípustné ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[15] Žalovaný napadá opožděnost obou žalob, jelikož podle jeho názoru měly být podány v měsíční lhůtě ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona o urychlení výstavby.

[16] Zdejší soud bez toho, aby hodnotil, jestli předmětná právní úprava dopadá na nyní projednávanou věc, konstatuje obecnou zásadu vyplývající z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295; nebo rozsudek ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 81/2015-45; nebo rozsudek ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 As 82/2015-31), že pokud se působnost zákona o urychlení výstavby vztahuje na příslušné správní řízení, má správní orgán povinnost o této skutečnosti vyrozumět účastníky řízení, resp. musí toto výslovně uvést ve správním rozhodnutí. Z napadaného i prvostupňového rozhodnutí však nic takového o informování účastníků správního řízení stran této působnosti předmětného zákona nevyplyvá.

[17] Zdejší soud na základě výše uvedeného shledává, že žalovaný nemůže v soudním řízení zpětně tvrdit, že předchozí správní řízení probíhalo podle zákona o urychlení výstavby bez toho, aby o tom účastníky řízení předem zpravil, a nemůže se pak dovolávat odmítnutí žaloby z důvodu její údajné opožděnosti. Tvzení žalovaného o opožděnosti obou žalob tak zdejší soud považuje za ryze účelové a jako takové za nedůvodné. Oba žalobci podali své žaloby v obecné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. a soud je z důvodu výše uvedeného považuje za včasné.

[18] Krajský soud v Brně tedy na základě včas podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zrušil bez nařízení jednání napadené rozhodnutí, přičemž postupem podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil také prvostupňové rozhodnutí.

IV.I. – Aktivní žalobní legitimace žalobců

[19] Ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. zakotvuje aktivní žalobní legitimaci procesní („žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“). Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. pak upravuje aktivní žalobní legitimaci hmotnou („kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“). Z podané žaloby je patrné, že žalobce a) se domáhá jak procesní, tak také hmotné aktivní žalobní legitimace v tomto řízení. Žalobce b) se pak domáhá, jak sám uvádí na str. 2 žaloby zejména obhajoby jeho základních procesních práv.

[20] Zdejší soud konstatuje, že je zcela bezpochyby dána oběma žalobcům aktivní žalobní legitimace procesní ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. Mezi stranami je nesporné, že žalobci byli účastníky předmětného správního řízení a žalobci ve svých žalobách výslovně tvrdí, že byli postupem žalovaného dotčeni na svých procesních právech takovým způsobem, že toto porušení procesních předpisů mohlo způsobit nezákonnost napadaného i prvostupňového rozhodnutí. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251, podle něhož „k založení aktivní žalobní legitimace musí občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízení před soudem tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení. Procesní práva žalobce v sobě přitom zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jeho námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly.“ soud konstatuje, že byly naplněny všechny zákonem předpokládané skutečnosti pro procesní aktivní žalobní legitimaci žalobců, a tedy zdejší soud se bude meritorně zabývat jednotlivými žalobními body, týkají-li se procesních práv žalobců.

[21] K aktivní žalobní legitimaci hmotné a možného přesahu k mezinárodněprávním závazkům České republiky stran Aarhuské úmluvy, zdejší soud odkazuje zejména na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 8. 3. 2011 ve věci C-240/09 (*Lesoochranské zoskupenie VLK v. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky*) a na množství na něj navazujících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011-397), ze kterých vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tedy smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Judikatorně tedy bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody a krajiny musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, a že nelze dovozovat aktivní žalobní legitimaci přímo z této mezinárodní smlouvy (která je i sekundárním pramenem evropského práva).

[22] Ve vztahu k § 65 odst. 1 s.ř.s. je nezbytné, aby subjekt domáhající se této aktivní žalobní legitimace byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva. Zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80; rozhodnutí ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251; rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005-118 a další) a také ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97; usnesení ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3118/07), ze kterých vyplývá, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které, na rozdíl od právnických osob, podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí. Na tomto pro zdejší soud jednoznačném faktu nemohou nic změnit ani odborné publikace z poslední doby snažící se tvrdit opak (srov. např. Hana Mullerová a kol.: *Právo na příznivé životní prostředí: Nové interpretační přístupy*. 1. vyd. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016. ISBN 978-80-87439-29-6.)

[23] Nicméně zdejší soud při posouzení věci také musel vycházet z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14. Zdejší soud uvádí, že Ústavní soud se zabýval toliko aktivní žalobní legitimací spolků (občanských sdružení) v návrzích na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy dle § 101a s.ř.s. Ústavní soud nikterak nezpochybňuje absenci přímého účinku Aarhuské úmluvy, pouze dovozuje nutnost výkladu předmětného § 101a s.ř.s. v souladu s Aarhuskou úmluvou, a na základě toho pak dovozuje aktivní žalobní legitimaci spolků (občanských sdružení) v těchto procesech, a to nikoliv generálně, ale pouze za splnění určitých podmínek. V řešeném případě se však nejedná o návrh na zrušení územního plánu jakožto opatření obecné povahy, ale o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

[24] Nicméně i v tomto případě (tedy žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) se judikatura Nejvyššího správního soudu nově přiklání k možnosti posouzení dotčení hmotných práv žalobce, a to konkrétně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-298, kde Nejvyšší správní soud konstatoval následující:

„V souvislosti s otázkou aktivní legitimace spolku ke vznášení věcněprávních námitek Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. července 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, ve kterém soud konstatoval, že „... musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou

a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace... Územním plánem mohou tedy ve svéprávní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulované.“ Soud dále uvedl, že navrhovatelem „... může... být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno... Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulované územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulované územním plánem tento plán (jeho změna) připouští.“

Věcnou správnost uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu následně potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, ve kterém rovněž konstatoval, že „[p]odstatným kritériem zde musí nepochybně být místní vztah navrhovatele k lokalitě regulované územním plánem. Má-li spolek sídlo na tomto území nebo jsou-li jeho členové vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených opatřením plynoucím z územního plánu, pak by mu v zásadě měla svědčit aktivní legitimace k podání návrhu. Věcné (materiální) legitimační důvody, vycházející z předmětu činnosti spolku, se pak odvozují od místního vztahu k napadenému opatření obecné povahy. ...z hlediska posouzení zákonné podmínky zkrácení na právech bude věrohodnější místní “zavedenost“ ...“

Nejvyšší správní soud si je vědom, že výše citovaná judikatura se týká oblasti přezkumu opatření obecné povahy, avšak závěry ohledně dotčenosti ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil, zda mohl být stěžovatel, který má sídlo v Brně, avšak působí v rámci území celé České republiky, napadeným rozhodnutím zasažen do své hmotněprávní sféry, což je předpokladem pro existenci jeho aktivní věcné legitimace.

Ústavní soud v nálezu ze dne 30. května 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 konstatoval, že „... aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez hranic.“ Touto hranicí je již zmíněný lokální prvek, resp. možná dotčenost na hmotných právech. Pokud by tento závěr nebyl správný, bylo by hypoteticky možné přiznat aktivní legitimaci ke vznášení věcných námitek každému spolku, který má předmět činnosti stanoven bez dalšího jako ochranu přírody a krajiny či životního prostředí. V takovém případě by byl teoreticky jakýkoli spolek s uvedeným předmětem činnosti oprávněn vznášet věcné námitky proti příslušnému záměru bez ohledu, zda může být reálně dotčen na hmotných právech, tedy i spolek se sídlem mimo Českou republiku či na jiném kontinentě. Smyslem vnitrostátní právní úpravy i interpretačního vodítka v podobě Aarhuské úmluvy je poskytnutí soudní ochrany dotčeným osobám, nikoli však neomezeně. Proto není možné paušalizovat presumpci dotčenosti ve hmotných právech spolků u všech záměrů, nýbrž je nutné vždy posuzovat každý případ individuálně.“

[25] Zdejší soud tedy ve smyslu výše uvedeného právního názoru, který vykládá tak, že i v případě řízení o žalobě podle § 65 s.ř.s. může svědčit spolkům ochrana jejich hmotných práv, posoudil, jestli žalobci naplňují kritéria uvedená v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 (rozvedena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2012-70), tak, aby měli aktivní žalobní legitimaci hmotnou. Těmito kritérii jsou především dotčení na subjektivních právech spolku, dále místní vztah spolku k lokalitě či zaměření spolku na aktivitu, která má lokální opodstatnění.

[26] Po prozkoumání činnosti spolku – žalobce a) – na základě jeho stanov a registračního listu a ostatně i ze znalosti zdejšího soudu založené na dlouhodobé rozhodovací činnosti soudu v právních věcech žalobce – má zdejší soud za jednoznačné, že činnost žalobce a) má prokazatelný místní vztah k řešené lokalitě, jelikož stavba bezpochyby má vliv na udržitelnou dopravu a ekologické vazby v území, kde žalobce působí (tento působí na území celé České republiky, včetně Břeclavska), a také zdejší soud konstatuje, že žalobce je zaměřen na tuto konkrétní posuzovanou aktivitu (ochrana chráněných území). Zdejší soud má tedy za to, že v případě daného záměru s dopady na území Břeclavska je možné dovodit dotčenost ve hmotněprávní sféře žalobce, který vyvíjí aktivitu v rámci celého regionu, resp. že je v tomto konkrétním případě naplněno kritérium dostatečně silného vztahu žalobce a) k předmětnému území i dané aktivitě. Žalobce a) má tedy i aktivní žalobní legitimaci hmotnou podle § 65 odst. 1 s.ř.s.

[27] Po prozkoumání činnosti spolku – žalobce b) – na základě jeho stanov a registračního listu a ostatně i ze znalosti zdejšího soudu založené na dlouhodobé rozhodovací činnosti soudu v právních věcech žalobce – má zdejší soud za jednoznačné, že činnost žalobce b) však nemá prokazatelný místní vztah k řešené lokalitě, jelikož žalobce b) se zabývá zejména vlivem staveb s přímým dotčením na oblast, kde působí (Tetčice a okolí, které jsou od posuzovaného záměru vzdáleny cca 60 km vzdušnou čarou) a také zdejší soud konstatuje, že žalobce není zaměřen na tuto konkrétní posuzovanou aktivitu (ochrana chráněných území). Zdejší soud má tedy za to, že v případě daného záměru s dopady na území Břeclavska nelze dovodit dotčenost ve hmotněprávní sféře žalobce b), který vyvíjí aktivitu zejména v rámci okolí Tetčic, a v tomto konkrétním případě není ani naplněno kritérium dostatečně silného vztahu žalobce b) k předmětnému území i dané aktivitě. Žalobce b) tedy nemá aktivní žalobní legitimaci hmotnou podle § 65 odst. 1 s.ř.s.

IV.II. – Systémová podjatost správního orgánu I. stupně

[28] Žalobce b) ve své ve své replice, doručené soudu dne 18. 2. 2016, rozšířil svou žalobu o nový žalobní bod, a to o námitku zjevné podjatosti správního orgánu I. stupně.

[29] Žalobce b) podal svou žalobu dne 23. 11. 2015, přičemž lhůta pro podání žaloby by mu uplynula dnem 30. 11. 2015 (dva měsíce poté, co mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 30. 9. 2015) – srov. ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., podle kterého: „Žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“

[30] Z ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 1 Afs 54/2006-86) vyplývá, že v replice podané po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby **nemůže žalobce vznášet nové žalobní body**; v míře, v níž žalobce v replice toliko konkretizuje včas uplatněné žalobní body a polemizuje s vyjádřením žalovaného, je však krajský soud povinen se s jeho námitkami vypořádat. V dané věci došlo ze strany žalobce b) v replice, doručené soudu dne 18. 2. 2016, tedy více než dva měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby, ke vznesení zcela nového žalobního bodu, nedošlo tedy ani k rozšíření ani ke konkretizaci včas uplatněných žalobních bodů, a proto soudu nezbylo, než v souladu s výše ustálenou judikaturou tuto žalobní námitku **odmítnout jako opožděnou**, přičemž soud se jí věcně nezabýval ani zabývat nemohl.

IV.III. – Nezákonnost hodnocení vlivů záměrů na evropsky významnou lokalitu mimo proces posuzování vlivů na životní prostředí (EIA)

[31] Ze správního spisu a obsahu napadeného i prvostupňového rozhodnutí soud zjistil pro posouzení této žalobní námitky následující relevantní skutečnosti. V předmětné věci byl proces posouzení vlivů záměru obchvatu Břeclavi na životní prostředí ukončen závěrem zjišťovacího řízení ze dne 29. 12. 2003, přičemž k samotnému procesu posouzení vlivů předmětného záměru v rámci standardního posouzení EIA (tzv. velká EIA) podle zákona EIA již nedošlo (tato skutečnost o neexistenci posouzení záměru v rámci procesu tzv. velké EIA je mezi účastníky soudního řízení nesporná). K dalšímu posuzování vlivů záměru na předmět ochrany území Natura 2000, resp. evropsky významné lokality, došlo, podle správních orgánů, buď v rámci procesu „SEA“ (tedy v rámci posuzování vlivů koncepce na životní prostředí), a to pro změnu č. 5.01 územního plánu Břeclavi, nebo mimo procesní rámec zákona EIA. Podle právního názoru správních orgánů (vyjádřených na str. 18-20 prvostupňového rozhodnutí a str. 14 napadeného rozhodnutí) tedy došlo k ukončení procesu EIA v rámci zjišťovacího řízení před vstupem České republiky do Evropské unie, a tedy ještě před účinností ustanovení § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, a nebylo tedy podle správních orgánů nutné posuzovat vyhodnocení vlivů záměru na životní prostředí v rámci zákona EIA postupem dle ustanovení § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny (tedy nutnost provedení tzv. velké EIA).

[32] Podstata této žalobní námitky je založena na zodpovězení právní otázky, zda v daném případě vznikla investorovi stavby a správním orgánům v případě, kdy došlo závěrem zjišťovacího řízení ze dne 29. 12. 2003 k ukončení procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí (tzv. malá EIA), povinnost provést vyhodnocení vlivů záměru obchvatu Břeclavi na území Natura 2000 (evropsky významnou lokalitu), a to postupem podle zákona EIA (tedy provést tzv. velkou EIA), a to z důvodu nabytí účinnosti zákona č. 218/2004 Sb., který novelizoval s účinností ke dni 28. 4. 2004 v souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie zákon o ochraně přírody a krajiny v ustanovení § 45h a § 45i citovaného zákona.

[33] Zdejší soud zdůrazňuje, že nyní přezkoumávané správní řízení bylo zahájeno dne 4. 8. 2014, na základě dožádání Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí,

o uložení kompenzačních opatření ve vztahu k záměru stavby „Silnice I/55, Břeclav, obchvat“, tedy předmětné správní řízení (nyní soudem posuzované) bylo zahájeno daleko po nabytí účinnosti zákona č. 218/2004 Sb. Z výše uvedeného soud činí jednoznačný závěr, že čl. II bod 2 citovaného zákona, tedy, že „*Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.*“ je pro nyní přezkoumávanou věc zcela irelevantní, a povinnosti vyplývají z právní úpravy účinné po vstupu České republiky do Evropské unie ve vztahu k oblastem Natura 2000 (evropsky významným lokalitám) promítnuté mj. v zákoně č. 218/2004 Sb., musely být v daném řízení zcela respektovány.

[34] Podle ustanovení § 45h zákona o ochraně přírody a krajiny: „(1) *Jakákoliv koncepce nebo záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastí, podléhá hodnocení jeho důsledků na toto území a stav jeho ochrany z uvedených hledisek. To se nevztahuje na plány péče zpracované orgánem ochrany přírody pro toto území. (2) Při hodnocení důsledků koncepcí a záměrů podle odstavce 1 se postupuje podle zvláštních právních předpisů o posuzování vlivů na životní prostředí, pokud § 45i nebo § 4 odst. 4 nestanoví jiný postup.*“

[35] Podle ustanovení § 45i odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*Jestliže orgán ochrany přírody svým stanoviskem podle odstavce 1 významný vliv podle § 45h odst. 1 nevyloučí, musí být daná koncepce nebo záměr předmětem posouzení podle tohoto ustanovení a zvláštních právních předpisů. Nelze-li vyloučit negativní vliv koncepce nebo záměru na takové území, musí předkladatel zpracovat varianty řešení, jejichž cílem je negativní vliv na území vyloučit nebo v případě, že vyloučení není možné, alespoň zmírnit. Politika územního rozvoje a územně plánovací dokumentace se posuzují podle zvláštního právního předpisu.*“

[36] Podle ustanovení § 45i odst. 8 zákona o ochraně přírody a krajiny: „*Orgán, který je příslušný ke schválení koncepce nebo záměru uvedeného v § 45h, jej může schválit, jen pokud na základě stanoviska podle právních předpisů o posuzování vlivů na životní prostředí taková koncepce nebo záměr nebude mít významný negativní vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastí, anebo za podmínek stanovených v odstavci 9, popřípadě v odstavci 10. Tím nejsou dotčeny ochranné podmínky zvláště chráněných území.*“

[37] Z výše citovaných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny podle právního názoru zdejšího soudu (který je souladný i s komentářovou literaturou – srov. jednak MIKO, Ladislav, BOROVIČKOVÁ, Hana a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.* 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007. 607 s. ISBN 978-80-7179-585-8., tak také STEJSKAL, Vojtěch. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2016. 576 s. ISBN 978-80-7552-229-0) jednoznačně vyplývá, že v případech, kdy má zamýšlený záměr významný negativní vliv na stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality, musí být posouzen postupem podle zákona EIA a to ve standardním (plném) postupu podle tohoto zákona, pokud není takový významný vliv stanoviskem vyloučen.

[38] Z předloženého spisového materiálu je naprosto zřejmé, že jednak nebylo ani vydáno stanovisko ve smyslu ustanovení § 45i odst. 2 věta první zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy, že by bylo vyloučeno, že by zamýšlený záměr měl významný vliv na evropsky významnou lokalitu, ale navíc z předložené spisové dokumentace je zcela zřejmé, že takový významný negativní vliv na evropsky významnou lokalitu je v daném případě dán, resp. není vyloučen. Toto je jednoznačně patrné jednak ze závěru projednávání změny č. 5.01 územního plánu Břeclavi, před kterým proběhlo posuzování vlivu koncepce na životní prostředí (SEA), které konstatovalo možný negativní vliv na evropsky významnou lokalitu, tak také dokonce **přímo z výroku prvestupňového rozhodnutí** v nyní přezkoumávané věci, kde je výslovně uvedeno, že se jedná o stavbu „*u které byl konstatován [...] významný negativní vliv (stavba II. etapy v km 1,625 – 3,045 dle kilometráže stavby) na tři evropská stanoviště.*“

[39] Zdejší soud zdůrazňuje, že situace je podle něj veskrze jednoduchá. Byť v daném řízení došlo závěrem zjišťovacího řízení ze dne 29. 12. 2003 k ukončení procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí (tzv. malá EIA), tak se v mezidobí (od závěru zjišťovacího řízení do schválení záměru, resp. kompenzačních opatření) na základě ustanovení transponujících do českého právního řádu požadavky evropského práva (konkrétně čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin), objevila specifická ochrana vyžadující zvláštní přístup – hmotněprávní posouzení dané věci (v daném případě za účelem zajištění ochrany evropsky významné lokality). Za této situace pak bylo povinností investora a příslušných orgánů ochrany přírody dodržet požadavky vyplývající zejména z ustanovení § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, tudíž bylo a je jejich povinností provést posouzení vlivů záměru na předmětnou evropsky významnou lokalitu, a to řádným procesem podle zákona EIA. Zdejší soud k tomu zdůrazňuje, že i když došlo k jistému posouzení záměru před vstupem České republiky do Evropské unie v rámci zjišťovacího řízení, tak právě naturové hodnocení (ve smyslu ustanovení § 45h a § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny) je zcela specifické právě tím, že se zabývá dopady na konkrétně vymezenou, evropsky významnou, chráněnou oblast a je povinností členského státu posoudit ochranu těchto lokalit pro každý záměr, který by na ně mohl mít významný negativní vliv.

[40] Výše uvedený závěr zdejšího soudu vyplývá mj. i z obsáhlé judikatury Soudního dvora EU, které jsou např. shrnuty ve věci C-441/03, Komise proti Nizozemsku, kde Soudní dvůr EU konstatoval mj., že „*Jak totiž Soudní dvůr konstatoval v bodech 33 a 34 svého rozsudku ze dne 7. září 2004, Waddenvereniging a Vogelsbeschermingsvereniging (C-127/02, Sb. rozh. s. I-7405), z čl. 6 odst. 3 směrnice 92/43 vyplývá, že pokaždé, kdy je zamýšlen plán nebo projekt, který s lokalitou přímo nesouvisí nebo není pro péči o ni nezbytný, avšak který může mít na tuto lokalitu významný vliv, a to buď samostatně, nebo v kombinaci s jinými plány nebo projekty, příslušné orgány jsou povinny provést v tomto ohledu odpovídající posouzení. Toto posouzení se musí týkat vlivu plánu nebo projektu na lokalitu s ohledem na cíle ochrany této lokality. V souladu s uvedeným čl. 6 odst. 3 teprve v druhé etapě, tj. při ukončení provedení takového odpovídajícího posouzení a s ohledem na závěry týkající se vlivu plánu nebo projektu na danou lokalitu, příslušné orgány rozhodnou o tomto plánu nebo projektu. Je namístě dodat, že v souladu s uvedeným ustanovením příslušné orgány v okamžiku jejich*

rozhodnutí schválí tento plán nebo projekt teprve poté, co se ujistí, že zamýšlená operace nebude mít nepříznivý účinek na celistvost dotyčné lokality. Krom toho musejí tyto orgány v tomto ohledu případně vzít v úvahu stanovisko veřejnosti. V takto vymezeném procesním rámci musí být přezkoumání stanovené v odstavci 4 tohoto článku provedeno pouze tehdy, jestliže výsledek vyplývající z posouzení stanoveného podle čl. 6 odst. 3 směrnice 92/43 je negativní a neexistuje-li alternativní řešení, a za předpokladu, že plán nebo projekt musí být nicméně uskutečněn z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu. Uvedený odstavec 3 totiž upřesňuje, že rozhodnutí je přijato příslušnými orgány „s výhradou odstavce 4“. Pokud jde o přezkoumání, které musí být provedeno v rámci uvedeného odstavce 4, je třeba zdůraznit, že obsáhlé prvky, kterých se týká, jako je neexistence alternativních řešení a existence naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, jsou určeny k tomu, aby umožnily členskému státu přijmout veškerá kompenzační opatření nezbytná pro zajištění ochrany celkové soudržnosti sítě NATURA 2000. Krom toho, jestliže se na dotyčné lokalitě vyskytuje prioritní typ přírodního stanoviště nebo prioritní druh, může být uplatněn pouze omezený počet takových naléhavých důvodů k odůvodnění toho, aby byl plán nebo projekt přesto uskutečněn.“ [srov. např. také závěry Soudního dvora EU ve věcech C-166/97, Komise proti Francii (Seine Estuary); C-239/04, Komise proti Portugalsku (Casto Verde) nebo C-304/05, Komise proti Itálii (Národní park Stelvio)]. Tento závěr o nutnosti posouzení záměru pak vyplývá např. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008-72, podle kterého: „Koncepce nebo záměr musí být předmětem posouzení z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu (§ 45i odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), pokud orgán ochrany přírody a krajiny svým stanoviskem významný vliv nevyloučí (§ 45h odst. 1 téhož zákona).“

[41] K tomuto pak zdejší soud musí vyvrátit argumentaci, že k jistému posouzení záměru došlo již v rámci procesu SEA při projednávání změny č. 5.01 územního plánu Břeclavi. Zdejší soud shledává, že proces SEA (posuzování vlivů koncepce) nemůže nahradit nebo zmenšit potřebu provedení procesu EIA (posuzování vlivů záměru), jelikož proces SEA se zabývá právě toliko koncepčnímu posouzení vztahů v dané lokalitě a jejich vlivů na životní prostředí, ale nezabývá se konkrétním posouzení (v nutném rozsahu a podrobnostech, včetně návrhu kompenzačních a zmírňujících opatření) daného jasně specifikovaného záměru na evropsky významnou lokalitu, jak činí právě proces EIA. Zdejší soud pak musí vyvrátit i odkazy správního orgánu I. stupně na rozsudek Soudního dvora EU uvedený na str. 19 prvostupňového rozhodnutí, jelikož tento závěr Soudního dvora EU [vyjádřený např. v rozsudku ve věci C-209/04, Komise proti Rakousku (Lauteracher Ried)] o nenutnosti provedení posouzení podle zákona EIA se týkal toliko těch situací, kdy došlo k samotnému povolení záměru (a u ukončení celého povoloovacího řízení) před vstupem České republiky do Evropské unie – toto však není, jak je patrné z výše uvedeného, případ v nyní přezkoumávané věci.

[42] Zdejší soud se pak musel zabývat také tou otázkou, jestli toto pochybení správních orgánů (tedy neexistence podkladového subsumovaného správního aktu v podobě naturového hodnocení podle zákona o ochraně přírody a krajiny s vazbou na zákon EIA) je takovou vadou řízení, která má vliv na nezákonnost celé nyní posuzované věci. Zdejší soud nefunguje ve vakuu a je si vědom palčivosti posuzované věci (stavby celé silnice I/55 jako jedné z klíčových staveb Jihomoravského kraje), ale současně musí konstatovat, že dodržení

zákonných postupů podle zákona o ochraně přírody a krajiny a podle zákona EIA má zcela zásadní procesní i hmotněprávní význam. Procesní zejména z důvodů rozšířených možností účasti veřejnosti (zejména environmentálních spolků) v daném řízení – srov. zejména v nyní účinném znění ustanovení § 6 odst. 7, § 8 odst. 3, § 9 odst. 8, § 16 a § 17 zákona EIA. Hmotněprávní důsledky uvedeného pochybení správních orgánů jsou pak zjevné zejména z nutnosti aplikace ustanovení § 6 – 9 zákona EIA a jeho příloh 3, 4 a 5, kdy by kvalitativně z hlediska ochrany zájmů chráněných právem životního prostředí (zde evropsky významné lokality) muselo dojít k zcela jinému hmotněprávnímu posouzení celého záměru. Z těchto důvodů zdejší soud musel shledat, že za situace, kdy bylo napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí vydáno bez předchozího posouzení vlivů záměru na území Natura 2000 postupem podle zákona EIA (tedy neproběhlo naturové hodnocení) a nedošlo k vydání stanoviska (podle nyní účinné právní úpravy již závazného stanovisko) podle zákona EIA, stalo se tak v rozporu zejména s ustanovením § 45h odst. 2 a § 45i odst. 2 a odst. 8 zákona o ochraně přírody a krajiny a v rozporu s čl. 6 odst. 3 a 4 směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, což mělo za následek, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil soud i prvostupňové rozhodnutí, jelikož již pro toto rozhodnutí bylo podkladové stanovisko EIA (naturové hodnocení) nutným (obligatorním) podkladem. Uvedená žalobní námitka **je důvodná**.

[43] Za této procesní situace, kdy soud rozhodl o zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí z tak závažného důvodu jako je neexistence stanoviska EIA po neproběhnuvším naturovém hodnocení, tedy za situace, kdy se předmětné správní řízení vrací až na samotný jeho počátek, kdy bude potřebné provést naturové hodnocení se všemi jeho hmotněprávními i procesními specifiky (např. týkající se širší účasti dotčené veřejnosti), zdejší soud nepřistoupil k hodnocení dalších žalobních námitek, jelikož hmotněprávní část těchto žalobních námitek směřuje právě do toho, co by mělo být obsahem naturového hodnocení, případně do otázek, které měly být navázány na výsledky naturového hodnocení a ostatní žalobní námitky jsou pak procesního charakteru, které, i kdyby byly důvodné, byly zhojeny tím, že došlo ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí zdejším soudem z důvodu výše uvedeného. Soud také nemůže odhlédnout od toho, že některé námitky ztratí v navazujícím řízení na významu z důvodu faktických i právních (např. ty související s již nyní existujícími zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje). Ostatní žalobní námitky z tohoto důvodu soud vypořádávat nebude.

V. Shrnutí a náklady řízení

[44] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a proto napadené rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zdejší soud bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil soud i prvostupňové rozhodnutí. V dalším řízení žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce a) zastoupen advokátem (srov. ustanovení § 35 odst. 2 s.ř.s.), tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH (právní zástupce žalobce je plátcem DPH), a dále pak zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci a) k rukám jeho právního zástupce v soudem stanovené třicetidenní lhůtě. Úspěšnému žalobci b) pak náleží toliko náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, kterou ostatně také požadoval, kterou je žalovaný povinen mu zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

[46] Osoby zúčastněné na řízení 1.) a 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jim přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu